

Суть і сенс

Тетяна Булат

Прийшло дитя у світ, відкрило очі,
Побачило все в фарбах і у звуках.
А недалеко в лісі, серед ночі
Вовчиця виє, бо народжує у муках.

Родина в щасті, у грошах нема потреби,
Синочок спить-не можна турбувати.
А ось вовчиці заганяти здобич треба,
Щоб вовчєня своє прогородувати.

В жахливу зливу прикрива собою
Вовчиця сина — мокра і холодна.
Маля в кімнаті, забезпечене красою
Все капризує, хоч не мокре й не голодне.

Так день за днем у радощах й скорботі
Ті діти вирости. В них різні заповіти:
Вовк вдячний мамі за усі турботи,
Людини ж син в претензіях до світу.

Цінує вовк, що мати наувчала,
Що радила, за що коли й карала.
Людську ж дитину не цьому навчали,
А говорили, що його життя обрало!
Ось так і житимуть. Вожак у зграї,
Сміливий, вільний, сам собі господар!
З повагою до мами, в ріднім краї
Він проживе. В душі його — свобода.

А син людини гордий та пихатий,
Все ображається, що із дитинства шкодять.
Шукає, хто у бідах злісно винуватий!
Себе шукає. Та життя проходить.

Бо суть і сенс в твоїх найближчих людях,
В коханні їхнім, у порадах щирих.
А він шукати винуватців буде —

Тож і не знайде у душі він миру.